

ERLA ÞÓRARINSDÓTTIR

EINKASÝNING Á MOKKA 8. ÁGÚST - 18. SEPTEMBER 2019

Á FLEKASKILUM — VERÐANDI HEIMSAÐA

SAMTAL ERLU ÞÓRARINSDÓTTUR OG BIRTU GJÓRNÓSDÓTTUR Í JÚLÍ 2019 Á VINNUSTOFU ERLU Í REYKJAVÍK

Við hittumst einn sótrikan laugardag í júlí 2019 á vinnustofu Erlu í Vesturbænum, drukkum te og snæddum sætarönd með. Um leið og gengið er inn í vinnustofu Erlu hefst báðið; litabáðið góða sem hefur verið svo stór hluti af verkum hennar frá fyrstu tíu. Verk Erlu eru eins og hún sjálf, frá þeim geislar तर feegur og orkar sem togar brjóstkassann upp á við og skýtur neistum beint inn í brosvöðvana sem kippast til. Erla hefur unnið að list sinni í þessari sömu vinnustofu í 13 ár og hjólar þangað brosandinn um hádegi eftir jógaútlum, í öllum veðrum, til að halda áfram líta og formkónunni sinni sem hún hóf snemma á 9. áratungum. Erlu hefur öllum unnið saman og einni sýningu og ég hef alltaf hellast af henni og listsköpun hennar. Mig langaði að forvitnast um ýmsa þætti í list hennar á þessum tímum. Þylgar samarönd okkar eru hér í víðaförum. Við hefum samtal á því að tala um skýsivinnu listanna og höfum fallettar skýsivinnu Erlu fyrir framum okkur.

Erla: Bárd Brevík [myndlistarmaður, 1948 - 2016] gaf til skýsivinnu. Ég á eina líta eftir hann frá Brasilinu sem er mjög falleg, bók sem fylgdi sýningu, gott að þá var ekki á Sao Paulo Biennialum. Teikningar og eitthvað skrifá, svolítið eins og ferðabók, vasa-bók um veru hans og verkaði í Brasilíu. Hann var hún fullkomi ferðalangur, notaði. Ég hef gert þetta dálítið. Áð baru tæma út og gleyma dálítið hvaðan ég kem. Og svo bara byrjar málið á ný, svona eins og maður getur verið á sínu líti, að meðtaka það sem er á staðnum. En svo er maður hér, þar sem rætunar eru, kaupir sér lítið lús - húsnæði - næði, og þá getur maður geymt bréfin sín og skýsivinnu. Það verður til einhverj massi af minningum og lög af vinnu, sem eru vissi verðandi í.

Birta: Já heldur þetta. Skýsivinnu eru ferðalangur. Og það sem ég er að hugsa um í þessu samhengi er að þegar maður er á tímabili þar sem er vissi röðlesji, og vill eiga þessháttir tímabli og vera allsattar og hvergi, að þá er það nú upplifun að söfnun á ferðum verði öðrvís. Ferlin eiga sér stað, skýsivinnu á hugmyndum, formum og litum, og hvernig myndstær og hugarinnir fölsku eru dokumentarar. En, kringustöðumtar til að halda upp á og geyma heimildir, ég held þar sýni ferlinu að einhverju líti.

Erla: Stundum hef ég skýnað það með flökkulífi, að eitthvað sem hverfur - það er vöðfa áttir og ég sé eftir af því sem hefur horið - að það líkist minningu; við munum það sem skiptir máli. En yfirleitt, og þannig er með myndlist, að þegar myndlist skiptir mann máli og hrifur við manni þá sest hún að. Það er einhverskonar mælikvarði á það hversu góð hún er eða maður, manna hana og hún verður hluti af manni. Sem er algeng magnað. Þannig að þetta hringinglafr, þó er dálítið fýsískt. Maður er minntur á það maður kemst ekki frá ölli sínu.

Birta: Ég skýna þig sem manneskj og listamann sem hringingja og mikla flökkulífi; þú ert stöðug og skýna þig með viðfang vögu, það er handfyllt öðla vögu og svo á víðari svæðum, og svo eru aftur að sá framman á sömu altsattar og hvergi. Þegar ég sé eitthvað í myndum og hlakkaði til að koma til þín, þá fékk ég upp svona leitframsýngt svo fallega mynd af þér með þoka-lit og söðumárinum í málverk Jean-François Millet - og ég hef á tilfinningunni að maður geri svona skiptidilla við almennit, gefi og fái hugmyndir og lífa í staðinn.

Erla: Já, að koma við eitthvað, kannski er hægt að þetta vitna bara með að koma við. Þetta vitna við eitthvað, einnig er gerum öllslegt. Éða við hugsum um eitthvað sem er ekki lög-ískt eða skýrt en erum samt með ofarlega í skýninu. Þá er maður að taka þátt í einhverju sem er í gangi, það eru fleiri þar. Er okkur tekið að vera meðvítuð um það sem við erum að fást við, þá getum við að geta fengist við allt mögulegt sem liggur til grundvallar í mállifnu.

Birta: Já, maður er allinn upp í kapitalísku umhverfi, okkar heimsmynd er þannig; að þú eyðileggur eitthvað og þú gefur bara eitthvað í staðinn, borgar bara. Þara eins og kol-féringunni. Vonandi er þetta element sem þú nefnir ekki þannig.

Erla: Kannski er hægt að gefa til baka og taka hjá. Það er alltaf verið að gefa manni. Eins og tí. Vonandi, þar sem er orlétti á feðgu. Ég sé svo þakklátt að það liggur við að ég vilji fara aftur á staðinn og gefa það sem ég bý til úr því sem ég fékk, varpa því tilbaka.

Birta: Ég upplif þá stærkt hjá þér, aður þér þín söu lofgöföru. Að þú gefir hlutdeild eða ingöngu í verk þín. Þú hefur áhuga og þekkingu á austraníens heimspeki og verk þín má mig til að hugsa um að það á enginn líta; litaplupplifun eru heimsverðmeti okkar.

Erla: Sameiginleg feðgu.

Birta: Já, sameiginleg feðgu. Hvort sem við förum í heiminn þá getum við sameinaast öðru fölk með því að dást að öllum við því. Það er ekki margt annað sem er þannig; kettlingar og börn og hvoplar. Allt þetta saklausa.

Erla: Já, allt þetta sattiviska. Blóm og þakleysis. Feðgöru er mjög seductive og sönn. Þetta er málfarði á samleika, hál sattiviska er satt, ekki bara vænið. Ég veí alltaf gefingna ef ég þarf að veíja, sem leiðarljós. Það sem vax, það er harmónía, regla í þessu. Unaðsleg feðgu. Perfekt feðgu.

Birta: Satt-ávika. Þetta er eiginlega bara íslensk örl líka.

Erla: Sanskrit og íslenska. Satt. Sattmann. Það er gudshugtak. Þetta erum við með í okkar tungumáli, þetta arkaíska. Frumvið. Við tölum eftir aflestu lífandi tungumáli, þar sem eru grunnhugtak. Ég hef oft verið að fást við þetta líka. Í Sanskrit eru hljóðin, formin og merkingin eitt. Þetta hefur verið svo mikil notað, meitlað og sungið og verið til svo lengi. Svona eru svona hugtak sem maður heyrir og það er eins og þau eigi sér þegar stað hér í hálsinum og í hjartanu. Og þú skýna þar strax.

Birta: Fyrir mér fýst þinn jógaísk lífaádráttur yfir í verk þín. En verk þín lífa á mörgum levelum, eru okki jógaísk verk eða íllustratí.

Erla: Það er frekar að ég rati inn í jóga í gegnum listina, ég var farn að gera verk sem eiga sér sansvörum í jóga. Jóga getur verið leið til að leggja rátt um líka, magna upp skýrnina og dýpla ástand. Með því að líka, jóga get ég farið djúru inn í þessa víðværu. Og hvað veit ég hvert maður kemst. Það fer eftir bleissamni. Góðir myndlistarmenn eru þar, það er ekki endillega þeir hægðilíka en það er mjög sýnað, það er ástand eins og hægðilíka. Etti verið skapani og nálgæri, bæði sér og verkinu á þess að líta egið ráða fó. Lónað við þá. Jóga er svo gott; þetta er þekking á manningu, eins og við vitum. Lýsing og við mánnsin til þroska. Og ef maður myndi fara leiðina rosalega strangt, væri kannski hægt að fara alla leið... En við getum okki farið þessa jógaíska leið eins og við lifum á Vesturlöndum. Við þurfum líka að hitta fölk og vera þátttakendur í okkar lífi. Og þá gef ég bara eftir. Svólitni eins og að dreyma draum og gefa eftir, maður rangferir það ekki. Mér finnst ég ekki vera neitt þrælskyg. En þegar maður er í ástandinu að mála þá getur maður heyrir allan hljóð og fundu líti af litum sem hefur ekki með kenningu í litnum að gera heldur bara sjónræna ástand. Éða heyrar raddir. Það er algeng hægt að fara þangað, ég held í rauninni eins og inn í einhverskonar hægðilíka.

Þessa yfirsýningu hefur þú er. Ég þá það ekki bara einbeitingu og ástand? Og vera þar stöð að hafa takifærni til að hlusta og finna lykta og nema. Áð vera nemur.

Birta: Finnst þér það ástand að vera í flæði í listsköpuninni og ódrætti... Er þin listsköpun um líka kennari þinn í því að ná þeim stað, því ástandi?

Erla: Já, ég held það megi segja það. Ég hef ekki hugsað það þannig en ég held það sé rosalega ávandi að vera á vinnustofunni í þessu ástandi. Það er önd í lífsmáti og einhverj á því, einhverj öðum. Það kennir manni og ég veit ekki vera á þess.

Birta: Saknarðu vinnustofum þegar þú ert í burtu frá henni? Þegar þú ert á ferðalög.

Erla: Já, ég sakna þess þegar ég er í burtu að vera ekki á vinnustofunni í 4-5 klukkum. Það er svakalger ávandi.

Birta: Verður þú þá til þess að því viljið þína þér til slíkan stað, slíka vinnustöðu alls staðar þar sem þú ferðast?

Erla: Já, það er mér eðlisslegt, ég finn mér stað afsótið til þess að horfa og teikna. Ég þarf að sjá hvað ég er að upplifa. Maður verður svo fullur af einhverju sem maður veit ekki alltaf hvernig litur út. Þá þarf ég að vera að setjast niður. Það er eitthvað sem er ofarlega á neðmíningum og þarf að koma út. Kannski að þróa einhver lit, gera eitthvað. „Já þetta!“ - að kannast við það. Það er einhver þótt að koma við það. Hæra aðeins í því, finna lykta í því.

Birta: Mér finnst þú forvitin um það og held að mjög margir séu það líka; þegar þú litir til líka, hvernig finnst þér þú hafa ástæðu þessu líka? Erla: Já, ég kem mér alltaf í þá aðstæðu að ég átt þessu líta útaf fyrir mig. Það er annaðhvort að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitthvað svoleiðis sko.

Birta: Mér finnst þú skýna þá í verkum þínum að þú stýrir fyrirþerinu tímanum þú gerir þetta; verkin eru tímalaus, samt fela þá í sér langan tíma í þinni vinnu við sköpunina og sínu hver eru unnið með bláflögu þess fellur á með tímanum. Verkin eru þó önnu státtus. Erla: Það er mjög algjörlega eðlisslegt eða ávandi að vinna með litum. Það er líklegt að fá sér vinnustofu og fara þangað eða, þegar maður er annarsstaðar, að fara bara afsótið. Ég er vöðlega fljót að fara inn í svona rýlma þar sem ég sit þar við í einhvern tíma og er að gera eitthvað. Svo þarf ég að fara út að horfa og hlíta fölk. Svo fer maður aftur að flæta og bauka og skoða. Svo fer maður kannski aftur í tímanu, tvo til þrjú mánuði og fer að sjá einhverja höld úr þessu. „Já, þetta!“ Og tekur það föstum tökum og vinnur með það skýrt. Og þarf að fá á einhverjar skilgreiningar, hvort sem þá heitir flekaskil austurs og vesturs, einhver svona stór hugtak, eða móðurlíkingur. Eitth

ERLA THÓRARINSDÓTTIR

SOLO EXHIBITION AT MOKKA CAFÉ, REYKJAVÍK 8 AUGUST - 18 SEPTEMBER 2019

AT A DIVERGENT BOUNDARY — A CONTINENT TO BE

CONVERSATION BETWEEN ERLA THÓRARINSDÓTTIR AND BIRTA GUÐJÓNSDÓTTIR IN JULY 2019 AT ERLA'S STUDIO IN REYKJAVÍK

We met for tea on a sunny Saturday in July 2019 at Erla's studio in Reykjavík. As soon as you enter Erla's studio, a bath begins; a shower of colors that has been an integral part of her art from the start. Erla's work is like she is; radiating clear beauty and energy that expands the chest and shoots sparks into the mouth muscles, creating a glowing smile.

Erla has been working on her art in this studio for 13 years. She rides her bike in all conditions, arriving at noon after yoga practice to continue her color and form exploration, which began in the early 1980s. Erla and I have collaborated on exhibitions before and I have always been fascinated by her and her art. I wanted to explore various aspects of her art at this very point in her career. Our recent conversation starts with the subject of the artists' sketch work, surrounded by Erla's beautiful sketch books.

Erla: "Bárd Breivik [artist, 1948 - 2016] published sketchbooks. I have a small one by him from Brazil, a great book that was a part of an exhibition, likely at the São Paulo Biennale. Drawings and writings, a bit like a travel book and a visual sketch book. He was the ultimate traveler, a nomad. I've done this as well. Just emptying out and forgetting where I come from and then attempting to start at point zero, one's own point zero, receiving what is there at that very moment. Yet, here you are, where your roots are and you want to acquire space, a space of your own — living quarters — where letters and sketches can be stored. A reservoir of memories and layers of work accumulate and these contain a certain kind of value."

Birta: "Yes, indeed. Sketchbooks are travel documents. What I am thinking about in this context is that when one feels rootless and wants to create such periods — to be everywhere and nowhere — it is my experience that the collection of processes become different. The processes occur; sketches of ideas, forms and colors, and the patterns and thoughts are documented. Yet, the circumstances of keeping records and storing them, control the process to some extent."

Erla: "Something disappears during the nomad life, yet I miss very few things that disappear. It is a bit like memories; we remember what matters. Usually, and so it is with art, when art matters and moves the spirit, it settles into the system. It is a measure of the quality of the energy, if we remember it and it becomes part of us. It is amazing. So, this nomad life, it is a bit physical. You are reminded of the fact that you cannot escape your own nature."

Birta: "As a person and as an artist I perceive you as a nomad and a great wanderer. You are continually picking up subjects, both geographically and from life generally, and then sowing seeds in the same places and areas. When I woke up this morning, looking forward to seeing you, I saw a vision of you holding a bag like the sower in a painting by (Jean-François) Millet. I have the feeling that one makes such pacts with the higher powers; to give and then receive ideas and things in return."

Erla: "Yes, to touch something, you might expand your consciousness through touch. We don't know it but it is instinctive. We think of something that is not logical or clear, yet it is present in our senses. Through that you participate in something that is ongoing, there are others involved. If we are conscious of what we are working with, we become capable of tackling a host of things that belong to the foundation of human existence."

Birta: "We are raised in a capitalist society which shapes our world view. If you destroy something, you can just give something in return, like payment. Like carbon offsetting one's flights. Hopefully, this element you talk about is nothing like that."

Erla: "Maybe one can give back and participate. We are constantly being given something. In Morocco I have experienced a generosity of beauty. I am very grateful for that, almost like I want to go back and give back what I created from it — return gifts to the place from where I received them."

Birta: "I feel strongly that your works are exaltations. That you share your creations with us and offer us an entrance to them. You've been interested in and knowledgeable of Eastern philosophy for long time, and your art tells me that nobody owns color; color experience is a part of our world heritage."

Erla: "A collective beauty."

Birta: "Yes, a collective beauty. Wherever we go in the world, we can unite with other people by sharing an admiration of colors. Not many things in the world are like that; kittens are children and puppies. All the innocent beings."

Erla: "Yes, all that is Sattvic. Flowers and innocence. Beauty is very seductive and true. It is a measurement of truth, the Sattvic is true, not just sentimentally. I always choose beauty if I have the choice, as a beacon of truth. That which grows, where there is harmony and some order. Wonderful beauty. I would love to see you in a Sattvic world." **Birta:** "Sattvic, true-wisdom. In Icelandic Satt means true and viska is wisdom. This is in a way an Icelandic word as well."

Erla: "Sanskrit and Icelandic. True. Sattvam. It is a divine concept. We have this in our language, the archaic. The primordial. We speak one of the oldest living languages that contains primary concepts. I've often been dealing with this too. In Sanskrit, the sounds, the structure and the functions are one. They have been so widely used; written and chanted for so long. So, there are concepts that vibrate as if they already exist inside your throat and your heart the moment you hear them. You perceive them immediately."

Birta: "To me it seems like your yogic way of life is reflected in your work. Yet, your art exists on so many levels, in a sense they are neither yogic works nor illustrations."

Erla: "It is rather like I found yoga through my art as I began creating pieces that correlated to yoga. Yoga can be a way to cultivate, to practice and heighten perception and to deepen awareness. By practicing yoga, I can go deeper into this presence. I do not even know how far and deep it is possible to go. It depends on the blessings one receives. Good artists find themselves there, it is not necessarily a direct meditation, but it is very similar. This is a state like meditation. They can be creative and present to themselves and the work without the ego leading the way. Being rid of ego. Yoga is so good. It contains a knowledge of humanity, as we know. It is an account of and a path for our development. If you would really follow it with stern discipline, maybe you could go all the way. Yet, the western lifestyle prevents us from following a true yogic path. We also need to meet people and participate in our lives. Living a Brahmacharya life would be complicated, celibacy and just eating select types of vegetarian food. We sometimes need to eat fish here because we live in such a place. We also need to participate in the collective. I have somehow always known that I would go this path when I became older."

Birta: "Your work here reminds me of the movement on all levels of life. The movement within our bodies and that we are in a constant state of flux in life, change of being. And motivation, which is motion, movement. Emotion."
Erla: "And a state of being. To point. It is a state of being, to be present in that condition, you do not always realize it. Here in Iceland we are always expecting volcanic eruptions. I find it exciting! Will there be an eruption soon? Occasionally I find that something more powerful than myself takes over. And I must accept it. It is like dreaming a dream and surrendering, you don't doubt it. I don't think I am psychic but in a painting state it is possible to hear all kinds of things and small colors that have nothing to do with their chemical composition only their visual stimulus. Voices can be felt and heard. It is quite possible to go there; in some kind of a meditative state. I wonder how supernatural that really is. Isn't it just concentration and a state of being? To be present and enjoy the opportunity of listening, smelling, sensing. To be sensitive."

Birta: "Dwelling uninterrupted in the flow of art... Is your artistic practice simultaneously your teacher in how to reach that place, that state?"
Erla: "Yes, I think it can be. I have not thought about it in this way, but I think it becomes a habit to be in this condition at the studio. It has become a way of life and a certain discipline, a practice. It teaches you and I don't want to be without it."

Birta: "Do you miss the studio when you are away from it? When traveling?"
Erla: "Yes, I miss being in the studio for 4-5 hours a day when I am traveling. It's a tremendous habit."

Birta: "Does that require you to create such a place, such a workspace everywhere you travel?"
Erla: "Yes, it is natural to me. I find a private place to observe and draw. I need to see what I am experiencing. You become filled up with something that is not necessarily obvious. I just need to sit down. There is something on the retina that needs to be released. Needs to touch a color, check a structure. "Yes, this is it!" - to recognize it. There is a need to try out, stir a bit, smell."

Birta: "I'm always so curious and think many others are too. When you look back, how do you think you have been able create time for your art?"
Erla: "Yes, I find time I can have for myself. It is either to get a studio and be there or, when you are elsewhere, to just find a place. I quickly find a rhythm where I can be

working for some time, doing something. Then I need to go out to observe and meet people. Then you retreat to read, draw and explore things. Two or three months later I look back and start to see maybe what is going on; "Yes, this!" Then I take it firmly with both hands and work with it more clearly. A definition starts forming, whether it be the tectonic plates of east and west or mother's milk, large concepts like that. Something along those lines."

Birta: "I feel that in your work you control the concept of time in their making. The works are timeless, yet they take a long time to create and some of them are made with sheets of silver that tarnishes over time. The works, however, are timeless. Is that element entirely natural to you, or are you exploring it particularly in your art, as a conscious process?"

Erla: "I have worked consciously with time processes especially in the silver works. Indeed, that which is given an immeasurable time seems to become timeless. I think I have acted like this from the beginning. Games were infinite in my youth as a child in the small town of Hvamstangi in north of Iceland. I occupied the garage. My father was a doctor of the province and he never used the garage. There was only one Buys (artist Joseph Buys, 1921-1986) sledge. I was constantly collecting stuff and packaging and doing something. There were games that never ended. Timeless. In the Icelandic twilight, everything is constantly changing. And then we were to clean it all up. I was distraught when the games were stopped, the setting broken down and destroyed. "It's not done, not ready!" I think it must be a part of the character, a need for activity, arrangement and playing."

There weren't many things to play with for kids in small villages in the Icelandic countryside, neither toys nor paper balls. We created everything ourselves. It was innovative. My mother was sewing hats and kimonos, dresses and curtains. You know, everyone was doing something, weaving floor mats and everything else. It was normal. Then there was baking and the slaughter season and everything just merges with the next thing. I think maybe I became accustomed to this or just had it in me. Isn't it possible that we somehow have it in our system, the need to do our own thing? The possessive you must not disturb this is ours but when in the company of others, it becomes a collective game. Life, the flow, work; it melts into one. It is a bit of what happens when one is always active. Of course, I have had periods where I have been living in my studio and never resting, always active. You become completely exhausted after a few years. It is possible to drain yourself with overactivity during such a period. You learn it; the need to pause and attend to other parts of life. Cooking food in a clean kitchen."

Birta: "Yes, caring for yourself. I think this relates so much to your works shown at Mokka Café. They flow out of the frame, outside of the canvases. A pattern is there and my feeling is that you see patterns for a split-second, a bit like a frozen frame from an endless flow."
Erla: "Yes, a glimpse. It is not tangible, not made of granite or earth, rather a bit like handwriting. In fact, it has become a bit abstract."

Birta: "Yes, and perhaps related to photography."
Erla: "Yes, that frozen moment."

Birta: "In the way that the body approaches the device."

Erla: "Exactly. And then when I put silver on the canvas — as I often like to do — I am freeing time when I block the transformation process, the oxidation. A process that has taken place. It has a time-space element to it as well. I found it fascinating when I realized that it could become a different time. Process-time that is also light-time."

There are many other things that affect silver. Everything that is in the air, humidity and sulfur. Especially the sulfur."

Birta: "Yes, here by the sea it is different from other countries, more sulfur in the air."

Erla: "There must be. I have never tried to work with silver in other countries. It is strange. I have only done it here. It has something to do with returning it to the light where it came from. It is a part of the light. Some testimony of a becoming. You know how pictures can be sensed like that. I would like them to have such a presence. Be something that emanates energy and gives within its own context."

Birta: "I've often experienced your work as pulsating, possessing an inner movement. I experienced it when I came into the studio, with your work here on the wooden easel, there are lights or pulses radiating from it when I am not looking directly at it, in the rear-view mirror of my own eye. I feel that these works are subtle, I think you are consciously using the strength and the strength of each color is perceived by the eye. We know that red calls for our attention and yellow is more subdued, etc."

Birta: "Yes, how the color embraces us and blue creates space."
Erla: "Yes, and you trust so to well, I would say that by looking at these works that the painter knows the field of colors very well. One drop of black color."

Birta: "Affects another. This is perhaps like listening to work, having some good ambient sounds running that go like this brzzzzzz. You must listen to this. And give this... Thin layers on top of thin layers. It is fun doing this. Dive into it, one falls into it rrrrrrr... I didn't plan to do this but I just thought it was so much fun. I just let it happen."

Birta: "I also imagine... You choose these forms and I don't know it unless I ask you; what is your working process like? One sees your work on a photo, but when one comes close to it there is a lot of movement in each surface and then one sees, like in the blue colors, some sort of reflection or echo, in a similar color, which still keeps its shape. There is a lot of such ongoing movement."
Erla: "Also, because this is always the same shape. It has a three-dimensionality to it with the round form and it is assembled from all directions. It is quite possible to explore the colors, their affects and just to use that knowledge, as I do here, where I decide not to use certain colors. As you know from Matisse and Warhol; using contrasting colors and tilting one color just a bit — one step away from contrasting — a movement occurs. Skipping e.g. the yellow color completely so one starts to create it through red. Something like this is happening. It is captivating, to let go of color and limit the color scheme. Not always but allowing it to happen, and then you continue. After a while I say to myself "Well, now I know this, so I take a bigger canvas and bolder colors, make it a challenge! Use warm and cold colors, mix them together. Then the chakras seem to appear. I have been practicing yoga long enough for it to slip in and energize. It's really emanating energy (Icelandic: að orka) because I am processing it."

Birta: "These are wonderful terms and words in the Icelandic language; að orka (emanating energy onto or having an energetic effect on, to energize). That something emanates energy onto a person."

Erla: "Yes, isn't this a very Icelandic term? That something emanates energy into a person, it is different than function. It energizes us, this we understand. It is like the energy inside of us."
Birta: "The term indicates that one is not quite sure. If something affects a person in this way or another way, then it is an activity that has little to do with your opinions. But if something is energy that is experienced in some way by a person, then you are aware of it. I think there is a big difference between these smaller paintings and the larger ones. The smaller ones seem like it is possible to embrace them, they are human sized. But the larger ones start to embrace me in a way."

Birta: "Or they are spaces that one has to enter diagonally."
Erla: "Yes, one has to run and jump into them."

Birta: "Yes, to plunge into them. Yes, it's a lot to do with their size. The large works are a kind of space for entering. They can completely embrace a person, or a person gets lost in them. Or they can say, "Don't come here, these doors are closed." This is a space. I am so primitive that I am confronted by paintings on a physical level."
Erla: "I thought a lot about you when I was in Egypt recently, in the Egypt Museum. I realized the connections between your work and the shapes in the museum where they keep the mummies, and very physical forms, the gold and strong colors."
Erla: "Yes, and lapis lazuli, the blue."

Birta: "Yes exactly. I feel a strong connection between these and your work, the elongated and physical forms. And perhaps a connection to the mummies. There is also a connection because of the works you have carved in stone. Your stone sculptures are related to these museum objects. The smaller, pattern works I experience as if being on another continent. You have traveled far away from Iceland, on paths of color, disparate color palettes from the ones we have in Iceland and northern Europe."

Erla: "Yes, the Indian culture is colorful. I am very fond of Egyptian art. It is eternal, it belongs to eternity. And lives in the present. It is not contemporary art but eternal; made to last for the afterlife. Made to be everlasting. Carved in stone so it can withstand everything. I love this art and I look at Egyptian books every now and then. These works I am working on here are maybe some kind of hieroglyphs. I think, "do these symbols exist somewhere else? Is this the heart chakra? Yes, this is something related to the heart chakra. I know that the work is and should be light green, but it also calls for a contrasting color, it should also be pink. So, I leave this to be. Yes, perhaps it is a

hieroglyph. Let's just see how many of these paintings will come, what happens. Right? Just go with the flow. And then someone so lovely like yourself comes and sees it as a Shiva lingam (one of the most recognizable representations in Hinduism, representing the deity Shiva) and then it dawns on me that of course it is the energy. I have been invoking Shiva, last year in southern India, Om Shiva, Om Shiva. And people covered with ash around me. There is no wonder that Shiva appears. I don't always know what it is, but I have to do it."

Birta: "It is quite amazing. And even more amazing that these are very unusual colors, one almost never sees these colors."

Erla: "This pink, white and red, this is a color pigment I bought in Morocco. This is a purple color pigment but when mixed with water, another crazy-bright pink color is revealed. These are water-soluble colors but I mostly use oil, so I got into trouble and started to use tempera color but I couldn't resist it."

Birta: "These are natural neon colors."
Erla: "It might be some oxide. Minerals and oxides. This is Marrakesh red; no other red is allowed as house paint here."

Birta: "Tell me about this Marrakesh red. I have been there but I do not know the history or use of this color."

Erla: "There is the Marrakesh blue that Yves Saint Laurent used, Majorelle Blue. It is a bit brighter than the Ultramarine but very close. This red color, I just couldn't figure out what it is. It is not Crimson. It is probably some mineral. I think of it as a Rothko color. Rothko uses this stuff a lot, with orange and magenta. This is a basic color, perhaps iron oxide."

Birta: "What will you exhibit at Mokka Café?"
Erla: "I am going to show the Tectonic Plates paintings, hang them high up on the wall. I am thinking of the creation of this material; that when you touch it, pay attention to it, do we grant it an awareness? Is there an awareness? Man, as awareness in this environment. This is not just basalt erupting. This is also also a becoming, what we create from it with awareness."

To me Iceland is extremely sacred and I become very hurt when the land is not being regarded as such. It is in a constant state of becoming. I think this is the only place on earth where the plates are drifting apart above sea level and land is being created. We see the creation if we want to. That is in fact what I find most important in all this. But, how do you portray that?"
Birta: "Yes, how can you share it so that others perceive the environment that way? To me, this relates to farmers' perception of the past and present. The people who know how to read nature and its changes. Then artists are attentive to it and do their own reading."

Erla: "Exactly, the fact that the land is drifting apart and it can happen during earthquakes. It is at least drifting by 1 cm in each direction, every year. That is a lot, and fast in geological time. These motions are directly connected to the magma chamber, so it is constantly in motion and creation. We are just a small unit that has adapted to some kind of a life here and we are still finding out about this land. We have attitudes like, "what, can't something be gained from this? Or can it be enjoyed? It's a subject of constant change. It is wonderful to live where there is a bedrock like in Finland and Sweden. No change, but then you realize that everything is stable and there is nothing going on. But, in Iceland we constantly experience the changes. I think we know it deep inside of us that nothing is permanent."

Birta: "Do you feel this most strongly when you are painting?"
Erla: "Probably not the strongest when I paint. I feel this when I travel the country and whenever I am conscious of the land. I always feel it, yes. I become sad when I know that roads are being built in the highlands."

Birta: "Do you feel this most strongly when you are painting?"
Erla: "Probably not the strongest when I paint. I feel this when I travel the country and whenever I am conscious of the land. I always feel it, yes. I become sad when I know that roads are being built in the highlands. "How dare you ravage virgin land! And bring noise and machines? Who gave you permission? I haven't heard of any permissions. Just leave the Westfjords in peace, let them have their Let the silence be." It is like a painting; it is silent. One can only listen intently. Nature is silent. Perhaps the odd bird will fly past, but when you go into the Askja caldera, there are no birds, there is no sound there. And all this volcanic punting that dampens all sound."

Birta: "Is a painting a holy place to you?"
Erla: "Perhaps it is. At its best. I would like a painting to be a sanctuary, a place of refuge."

Birta: "Yes, when I am traveling and search for paintings in museums or in churches. I find them to be sacred places, holy and I take great pleasure in connecting to the same works over and over again."

Erla: "Sometimes I go to see a piece again and I feel an urge to embrace it and kiss it. It just find it hard not to. But you can't (laughs). There is so much love inside. Feels good to dwell inside this work."

Birta: "It is so beautiful to visit the Greek and Russian orthodox churches where people can kiss the icons. This is a kind of perception of the painting as a holy place."
Erla: "Yes, it tells us that it is a part of us. We very easily love paintings and project something religious and respectful onto it. We love it and wish to share it. It is probably what the kiss is in its essence."

Birta: "In this context, I find it beautiful to think of travelers in earlier times who paid for their accommodation with paintings. Painter Jóhannes S. Kjálvald and others in Iceland, for example. Today, the art market is depleting art to some extent."

Erla: "At the same time there is a great need for sanctification because it is so deep in us. It is not something we can censor or intellectualize. This is a part of humanity."
Birta: "Yes, if we assume that the painting, in particular, is a haven, then one can say that many people want to become a part of the painting, to own it. The fact that color pigments made from earth and oil placed on a canvas cost an arm and a leg."

Erla: "Isn't it remarkable that this is even possible?"
Birta: "Sure. People are buying history."
Erla: "Yes, and myths. Then many of these artworks end up in storage, without affection or care. They are just put in a storage."

Birta: "I think there are far more people who appreciate these havens in their daily lives. I am never worried that art is becoming obsolete or too elitist. People want to dwell in sacred places."

Erla: "Man has always needed to create; new works are being made and more beauty created. Several sacred places."
Birta: "You are using a pattern in your work. Does it have a name?"

Erla: "It comes up again and again in my sketch books but has no name."
Birta: "Regarding colors and color-magic, do you remember particular artworks from when you were young, where the color had a strong influence on you?"

Erla: "I remember the paintings in my grandparents' home, these were old Icelandic paintings. I especially remember a work by Gunnlaugur Böndal in the dining room, depicting Thingvellir national park, all in pastel, really beautiful. This was just a genuine Gunnlaugur Böndal-escape work with light green and pink colors, and one sees mount Skjaldbreiður and the water. I remember there was this expansive color license and it was always nice to look at this painting. Then there was a painting by Jón Stefánsson, like a gray ocean and a huge painting by Jóhannes S. Kjálvald where I always saw a large elephant appearing. These did not express this joy of color, rather a rainy-day gloominess. But I think it must have had an effect, seeing real paintings in a bourgeois living room. Must have, several paintings."

Birta: "Did you say, 'color license'?"
Erla: "Yes, a color license. We give ourselves a license for color."
Birta: "Yes, this is quite right. And having a color license, I think it is mostly reflected in how people dress. I really like this; to give oneself a color license."

Erla: "Yes, and everywhere you are here in the studio, the colors behind you change how you appear, and I get the pleasure of seeing it. Iridescent."
Birta: "Have you always given yourself color license in your own work?"
Erla: "Yes, always, and quite effortlessly. I can use all colors, and I also wear all colors."

-

Erla Þórarinsdóttir (b. 1955) is an artist based in Reykjavík, Iceland.
Birta Guðjónsdóttir (f. 1977) is an artist and curator based in Reykjavík, Iceland and Berlin, Germany.

erlathor.org / erlathor@erlathor.org